

CATHY KELLY

Kierewiet
en andere verhalen

the house of books

© 2011 by Cathy Kelly
© 2012 by The House of Books, Vianen/Antwerpen
Omslagontwerp marliesvisser.nl
Omslagillustratie Getty Images
Auteursfoto Barry McCall
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.thehouseofbooks.com
www.cathykelly.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3533 0

Hallo allemaal,

Welkom in Avalon... waar de personages wonen van mijn nieuwe roman Dan komt alles goed. Ik zou daar best zelf willen wonen: het is er prachtig, vlak bij de zee, en de mensen geven echt om elkaar.

Ik vond het heerlijk om deze roman te schrijven en om de hoofdpersonen te verzinnen – de pittige Mara, de wijze Danae, en de zussen Tess en Suki. Het verhaal zou niet compleet zijn zonder alle honden en kippen die er vrolijk rondscharrelen.

Ik ben erg blij met de nieuwe omslagen voor Het huis aan het plein, Eens in je leven, Zoenoffer en Opzij en hoop dat jullie dat ook zijn.

*Hou alsjeblieft contact via mijn website www.cathykelly.com
– Ik ben dol op alle lezersreacties.*

*Liefs,
Cathy*

Kierewiet

Paars was niet mijn kleur. Zelfs niet als het ging om een ragfijn, subtiel lila vestje, dat sierlijk om de schouders sloot en elegante sleutelbeenderen vrij liet om uit te lopen in een teer schulprandje rond een middeltje waarop Scarlett O'Hara trots zou zijn geweest.

Dat zou wel het geval zijn geweest bij Chloë, mijn oudere zus: een meisjesachtig zijden kledingstuk waarin de draagster eruitzag als een kruising tussen een waternimf en een supermodel.

Bij mij leek het op iets dat ik zelf had gebreid, en dan zonder patroon. De gladde driekwartmouwen zorgden ervoor dat mijn stevige onderarmen eruitzagen alsof ze van een dokwerker waren, terwijl de kleine paarlemoeren knoopjes een benepen grijsje vormden met de knoopsgaatjes die opengesperd de druk probeerden te weerstaan van een stel forse, prototype PMS-tieten.

In het vestje en een glibberig lila rokje leek ik vooral op een beurse plek die al aan het verkleuren was. Een grote beurse plek.

Niet op het elegante, bevallige meisje waarin ik voor de tienjarige reünie van school wilde veranderen. En die was al over zes dagen!

‘Kom eens uit dat hokje, Sarah,’ beval Chloë. ‘We willen je zien.’

Ik kwam somber tevoorschijn.

Chloë en de verkoopster bekeken me even, twee dezelfde vogelachtige blonde hoofdjes die schuin werden gehouden terwijl zorgvuldig opgemaakte ogen het paarse setje bestudeerden.

Zij leken meer op zussen dan Chloë en ik: allebei klein, ten-

ger en in staat om bewonderende mannen in passerende auto's een whiplash te bezorgen.

En aangezien ik één meter tachtig lang was, en atletisch gebouwd, zou ik een vent alleen een whiplash kunnen bezorgen als ik in volle vaart tegen hem aan knalde.

Ik was zo lang dat mannen gewoon geen belangstelling voor me hadden. Ik bedoel maar, ik was de enige vrouwelijke researcher van *Reel People* die geen moeite hoefde te doen om zich het hoofd Marketing van het lijf te houden, hoewel dat volgens mijn collega Lottie alleen maar lag aan het feit dat zelfs Eric de Slijmerd niet het lef had om te flirten met een vrouw die op zijn kalende kop neer kon kijken. Niet dat ik nou echt trappelde van verlangen om in de beslotenheid van de lift zijn zweterige klauwen op mijn achterste te voelen, maar stiekem zou ik toch wel graag een van de meisjes willen zijn, in plaats van Kenau Simonsdochter Hasselaer.

‘Zou de groene niet beter zijn?’ suggereerde de verkoopster.

Groen! Als ik er in het paars al uitzag als een vrouwelijke bokser na een titelgevecht, dan zou groen dat alleen maar erger maken. In het groen leek ik zeeziek, misselijk, een beurse plek in een vergevorderd stadium.

‘Ik bedoel maar,’ vervolgde de verkoopster behulpzaam, aangezien ik geen tegenwerpingen maakte, ‘bij dat kastanjebruine haar van u zou groen beeldig staan.’

‘Groen staat haar niet,’ deelde Chloë verveeld mee, terwijl ze haar perfecte gelnagels bestudeerde.

Af en toe haat ik haar.

‘Zit over mij maar niet in. Ik loop nog wel een keer de winkel door om te zien of er iets anders is wat ik leuk vind,’ jekte ik. Het klonk kennelijk overtuigend, want de verkoopster droop af om nog meer kleren maat tuinkabouter te verkopen.

‘Ik geloof niet dat er hier iets anders te vinden is dat bij je past en we hebben eigenlijk geen tijd meer,’ zei Chloë vernietigend. ‘Ik moet over een halfuur weer op kantoor zijn.’

De hemel verhoede dat ze niet op tijd terug zou zijn bij PR Solutions, dacht ik kribbig terwijl ik het gordijn van het hokje met een ruk dichttrok.

Ik bedoel maar, wie zou er anders al die cruciale details

moeten regelen voor het nieuwste societygebeuren dat aan haar was toevertrouwd? Er moest natuurlijk wel voor gezorgd worden dat het adembenemende fotomodel niet terechtkwam naast de voetballer over wie ze een week eerder uitgebreid een boekje had opengedaan en er moest gecontroleerd worden of er wel het juiste mineraalwater beschikbaar was, omdat de lunchende dames anders wel eens een boertje konden laten tijdens de lezingen.

Inwendig kookte ik nog steeds terwijl ik me voorzichtig weer uit het paarse spinnenweb ter waarde van een slordige honderdvijftig pond wurmde. Waarom maakte mijn enige zusje me toch altijd stapelgek als ze alleen maar haar mond opendeed?

De reden schoot me weer te binnen toen ik mijn T-shirt pakte en in de spiegel een glimp van mezelf opving. Omdat Chloë beeldschoon was en ik niet. Omdat zij aan elke vinger een stel aantrekkelijke kerels kon krijgen die met haar uit eten wilden, terwijl mijn laatste afspraakje een systeemanalist was geweest, een zekere Humphrey die me had meegenomen naar een fitnessclub in Clapham en geen geld meer bij zich had gehad nadat hij twee glaasjes wodka voor me had gekocht. En omdat ik inmiddels zevenentwintig was en meer dan genoeg had van het feit dat ik steeds 'de intelligentste van de twee' werd genoemd.

We scheelden net een jaar, maar in alle andere opzichten waren we zo verschillend als dag en nacht. Op de middelbare school had Chloë een hele serie vriendjes afgewerkt en iedereen was dol op haar geweest. Het enige waar ik prat op kon gaan, was dat ik in de vijfde klas een natuurkundeprijs had gewonnen, niet direct iets waardoor je onmiddellijk bij de hippe klik gaat horen. Chloë behoorde niet alleen tot dat exclusieve klikje, ze zwaaide er de scepter over. Desondanks werd ik niet toegelaten. En dat deed nog steeds zeer, ook al was ik inmiddels al tien jaar van school af. De uitnodiging voor de reünie had dan ook een ideale gelegenheid geleden om de balans weer recht te trekken en al die ex-leerlingen van St.-Agatha te laten zien dat ik heel anders was dan de oude Sarah Powell: betoverend, succesvol en met massa's mannen die op me geilden.

Alleen klopte dat voor geen meter. Nou ja, over succes had ik niet te klagen. Ik had promotie gemaakt – zónder hulp van het hoofd van de afdeling Marketing – en ik had genoeg gespaard om een eigen flat te kunnen kopen. Maar dat ‘betoverend’ en die ‘massa’s mannen’ sloegen nergens op. Je kon niet betoverend zijn met slonzige lange rode krullen, sproeten en de lichaamsbouw van een olympische zwemster.

Ik had Chloës hulp ingeroepen bij het kopen van de perfecte outfit. Als iemand wist hoe je de ex-leerlingen van St.-Agatha moest imponeren, dan was het Chloë wel. Maar dat was ook een mislukking geworden. Ik veronderstel dat je een elfje met maat 34 ook niet moet vragen wat een sportieve meid van één meter tachtig met het postuur van een boomstam het beste kan dragen.

We liepen samen haastig over Old Brompton Road, ik in mijn researchers uniform bestaande uit een zwarte spijkerbroek, een zwart leren jack en een wit T-shirt van agnès b. Chloë zag er piekfijn uit in een wit broekpak van Michael Kors, naaldhakken waar je iemand aan kon rijgen en meer MAC op haar gezicht dan Lady Gaga bij een fotosessie.

Ik hield mijn mond omdat ik de pee inhad, maar zij kwetterde als een kanarie na een overdosis acid.

Er zat een vent bij een ander pr-bureau die ze echt leuk vond, zei ze, maar ze had het idee dat hij haar niet zag zitten.

‘Waarom niet?’ vroeg ik verbaasd. Mannen waren altijd gek op Chloë.

‘Gewoon, daarom niet,’ snauwde ze.

‘Mij best,’ zei ik, hoewel ik ervan overtuigd was dat Chloë nog nooit een man had ontmoet die niet meteen gestrekt voor haar ging. Het was vast pure verbeelding. Hij zou wel verlegen zijn. Ik wilde net tegen haar zeggen dat ze maar eens met hem moest praten, maar ik hield me in. Wie was ik om Chloë raad te geven?

We liepen verder.

‘We moeten de opening van de Jacob Kelian-tentoonstelling in Jo Jo’s aanstaande vrijdagavond organiseren en alles loopt mis,’ zei ze tobberig. Ze moest bijna hardlopen om mijn lange passen bij te kunnen houden.

‘Wie is Jacob Kelian?’ vroeg ik, terwijl ik me afvroeg of het soms die vent was die ik op tv had gezien en die beeldhouwwerken maakte van oude wodka flessen. Als die het was, zou hij helemaal uit zijn dak gaan als hij het basismateriaal zag dat hij uit de drankkast in mijn flat zou kunnen opdiepen. We kwamen er nooit aan toe om de lege flessen weg te brengen en als we geen vriendje hadden – zoals meestal – dan kon ik er samen met mijn flatgenoot, Susie, heel wat flessen wijn doorheen jagen.

‘Nou ja,’ snoof Chloë. ‘Kijk jij wel eens naar de kunstpagina’s? Hij is alleen maar de belangrijkste jonge kunstenaar van dit moment. Hij maakt adembenemende naakten in olieverf.’

‘O,’ zei ik binnensmonds en keek ondertussen of ik ergens een taxi zag, want ik was inmiddels wel erg laat. ‘Sorry, nooit van gehoord.’

‘Hij is een stuk, hoor. Jacob, bedoel ik. Ik heb hem gisteren ontmoet. Een echte kerel, met de schouders van een American-footballspeler,’ zei Chloë dromerig. ‘Je mag vrijdag wel mee als je zin hebt,’ voegde ze er achteloos aan toe. ‘Het wordt vast leuk.’

Aangezien ik op vrijdagavond meestal mijn benen onthaar of mezelf samen met Susie en een stel vrienden ga bezatten in de Duke’s Head, nam ik de uitnodiging aan. Je moet een gegeven paard niet in de bek kijken. En er zouden vast wel lekkere hapjes zijn, dus dan hoefde ik die avond niet te koken. Overigens schoot het wel door mijn hoofd dat Chloë me waarschijnlijk alleen maar had uitgenodigd om de hapjes rond te brengen.

Dinsdag ging ik eerder weg van mijn werk om opnieuw te gaan winkelen in de hoop dat ik ergens een volmaakte jurk voor de reünie zag hangen die al vanuit de verte *Koop mij! Koop mij!* schreeuwde.

Maar niets sprong eruit, alleen een grijs fleece jack dat geweldig zou staan op een spijkerbroek, maar dat weinig opzien zou baren in het duurste restaurant van Brighton tussen zestig in Prada gehulde hoogvliegers.

Moedeloos en rammelend van de honger liep ik naar de super-

markt van Marks & Spencer en wandelde door de gangpaden om het avondeten in te slaan. Zet dat laatste dieet waarvan je binnen een week in een slanke den verandert maar uit je hoofd, dacht ik boos terwijl ik een setje chocoladetoetjes vol calorieën in mijn boodschappenkar gooide, samen met een doos ijs.

Die reünie is zaterdag al, waarschuwde mijn geweten, dus ik zette alles maar gauw terug en pakte twee potjes met calorie-arme mousse.

‘Ik moet er ook altijd weer over nadenken,’ zei een diepe stem met een licht Amerikaans accent. ‘Ik ben dol op al dat dikmakende spul, maar het kost echt veel moeite om het er weer af te trainen.’

Ik draaide me met een ruk om en moest ineens opkijken – ja, echt, op! – naar een donkerharige, in denim gehulde man met een winkelmandje propvol fruit. Hij was ontegenzeggelijk knap, met kort golvend haar dat achteloos achterovergekamd was, glinsterende donkere ogen en voldoende designerstoppeltjes om hem als twee druppels water te laten lijken op die vent uit die advertentie van Coca-Cola Light. Met zijn brede schouders en zijn slanke, in een wit katoenen sweatshirt en een verschoten zwarte spijkerbroek verpakte lijf was hij een van de weinige kerels die ik ooit had ontmoet naast wie ik in het niet viel. Hij zag er ook absoluut afgetraind uit. Het enige wat er aan hem ontbrak was de Harley-Davidson, dacht ik en ik moest even iets wegslikken toen mijn blik viel op de motorlaarzen en het omvangrijke duikershorloge rond een forse, gebruinde pols.

‘Normaal doe ik dit nooit, maar je viel me meteen op,’ zei hij, terwijl zijn donkere ogen me koel bestudeerden. ‘Heb je zin om iets te gaan drinken als je al je boodschappen hebt?’

Ik keek hem met grote ogen aan, zoals je elke vreemde, maar bijzonder aantrekkelijke vent aan zou staren die in de supermarkt pogingen onderneemt om je te versieren. Mijn hersens draaiden op volle toeren. Dit moest gewoon een grapje zijn, hij meende het voor geen meter. Dit soort kerels viel op mooie meisjes zoals Chloë en probeerde echt niet bij de magere yoghurt een gesprek aan te knopen met een vrouw zoals ik, ook

al droeg ik mijn lievelingsbroekpak met krijtstreepje en had ik net mijn haar gewassen.

Ik keek om hem heen, overtuigd dat er iemand van *Reel People* achter de kaas verstopt zat, hysterisch giechelend omdat ze me zo te pakken hadden. Ik zag niemand, maar ik wist dat ze er moesten zijn. Het idee zou wel afkomstig zijn van Lottie; die was dol op practical jokes en had net verkering gekregen met een of andere Amerikaan. Ze hadden me waarschijnlijk hier bij M&S binnen zien komen en wilden me nu een loer draaien. Maar dat zou ze mooi niet lukken.

‘Hebben ze je soms met dagverlof gestuurd?’ informeerde ik terwijl ik mijn best deed om hooghartig te klinken. ‘Of is de actie Burenhulp inmiddels opgestart?’

‘Nee.’ Hij keek een beetje verbaasd. Eén donkere wenkbrauw werd opgetrokken in een blik die bijna echt leek. Hij zou wel een acteur zonder werk zijn, dacht ik. Lottie was dol op acteurs.

Ik liep door naar de groenteafdeling. Niemand zou mij in de maling kunnen nemen. Hij volgde me op de hielen.

Ik pakte wat bleekselderij en gooide dat braaf in mijn wagentje. Wie hij ook was, Lottie zou van hem niet te horen krijgen dat ik een veelvraat was die allerlei ongezonde dingen at. Om dat nog eens te onderstrepen deed ik er nog maar een stronk bleekselderij bij. Dat ik dat spul niet eens lust, deed er even niet toe. Je kon het toch ook gebruiken voor een fruitcocktail?

‘Ik wilde je niet aan het schrikken maken, maar ik zou het echt leuk vinden als ik je een drankje mag aanbieden,’ zei hij. Hij stond zo dicht bij me dat ik zijn aftershave kon ruiken, een muskusachtige geur die ik niet herkende.

Ik vroeg me af of hij uit New York kwam. Ik was nooit goed geweest in het herkennen van verschillende Amerikaanse accenten, maar dit klonk leuk en hij had een fantastische stem. Donker, warm en een beetje stroperig. En hij was echt een stuk. Ik zuchtte. Waarom kon dit niet gewoon waar zijn?

Om hem uit mijn hoofd te zetten bleef ik naar de avocado’s turen. Die vind ik heerlijk met een dressing, wat uitjes en een beetje zwarte peper. Maar ze pasten in geen enkel dieet en ik kocht ze alleen als ik bijzonder tegendraads was.

Mr. America kneep even met ervaren, gebruinde vingers in een paar avocado's en deponeerde ze in mijn kar. Ik pakte ze op en legde ze weer bij hun vriendjes op het schap.

'Avocado's zitten vol proteïnen en hun voedingswaarde is veel hoger dan het aantal calorieën dat ze bevatten,' merkte hij rustig op en deed ze weer in mijn boodschappentar.

'Waarom zeg je dat?' informeerde ik met een gevaarlijke blik in mijn ogen. 'Wou je me soms vertellen dat ik te dik ben of zo?' Deze grap begon lelijk uit de hand te lopen.

'Nee, je bent precies goed.'

Ik hield hem die verdraaide avocado's weer onder de neus en zei kribbig: 'Ja, en elke actrice uit Hollywood zou er beter uitzien als ze een kilo of tien meer woog.'

'Waarschijnlijk wel,' zei hij effen.

'Wat doe je hier trouwens op de groenteafdeling?' Ik wees beschuldigend naar zijn mandje, waarin een krop sla en twee enorme komkommers weggepropt zaten tussen een grote kam bananen, een honingmeloen, een paar citroenen en een netje sinaasappels. 'Je hebt daar genoeg groente en fruit voor een veganistische orgie. Volg je me soms?'

'Ja.'

'Ben je een vriend van Lottie?' snauwde ik.

'Lottie? Wie is in vredesnaam Lottie?' wilde hij weten. Zijn accent werd nadrukkelijker. En zoveel verbazing kon hij niet veinzen. Tenzij hij een bijzonder goed acteur was en als hij een bijzonder goed acteur was, zou hij nu midden in de repetities van een of ander stuk zitten en geen tijd hebben om samen met Lottie rare streken uit te halen.

'Doe je dit dan niet voor de grap?' vroeg ik. Ineens klonk mijn stem niet meer zo schrill.

Zijn ogen die vrij intelligent leken voor zo'n knappe spierbundel begonnen te sprankelen. 'Dacht je dat ik je voor de gek hield? Nee, hoor. Ik wil je graag een drankje aanbieden. Maar als je niet geïnteresseerd bent, moet je dat zeggen. Ik wil het echt graag.'

'Dat heb ik niet gezegd,' mompelde ik.

'Geweldig.' Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht, een zalige, sexy grijns vol witte Amerikaanse tanden in een

filmmond die ik ineens in mijn verbeelding al kon voelen.

Hou je in, Sarah! vermaande ik mezelf. Omdat je nu al een paar maanden zonder vent zit, hoef je niet op stel en sprong in een oversekste nymfomane te veranderen.

‘Oké, laten we dan maar iets gaan drinken.’

We gingen in Callaghan’s Irish Bar op Piccadilly zitten, met de boodschappentassen aan onze voeten. Jake – zo heette hij – was daar kennelijk al vaker geweest, want hij nam me meteen mee naar een gezellig zitje achter in de bar, deed de glas-inlooddraaideur dicht en bestelde drankjes bij een praatzieke barkeeper die hij bij zijn voornaam noemde.

In tegenstelling tot Humphrey was hij niet binnen tweeënhalve seconde platzak. We kletsten over de raarste dingen, onderwerpen die ik nooit tijdens een eerste afspraakje aansneed – nou ja, eigenlijk was het ook geen afspraakje. Op zijn vraag waarom ik dacht dat hij een grapje maakte toen hij me aansprak, legde ik hem dat uit. Ik had het over het feit dat ik altijd ‘de lange, intelligente’ was geweest, over Chloë, de pr-koningin, en over de reünie die me als het zwaard van Damocles boven het hoofd hing. Het was raar voor iemand die er zelf zo aantrekkelijk uitzag, maar hij begreep het toch.

Hij legde me uit dat zijn oudere broer dokter was en zijn jongere zusje lerares, die hadden allebei een vak geleerd. Hij was het buitenbeentje dat naar Europa was gevlucht om zijn droom te vervullen, maar het was allemaal niet zo gelopen als hij gepland had. Nadat hij jaren als kelner had gewerkt, was hij nog steeds geen meter opgeschoten. Tot zijn grote verdriet had hij zijn familie moeten bekennen dat het hem niet gelukt was.

‘Wat was die droom van je dan?’ vroeg ik zacht.

Hij grinnikte jongensachtig. ‘Ik wou kunstenaar worden.’

‘Ik vrees dat ik helemaal niets van kunst weet,’ zei ik droevig. ‘Ik ben een echte barbaar. Maar wat doe je nu dan?’ vroeg ik haastig, omdat ik daar niet dieper op in wilde gaan. Hij was kennelijk een mislukt kunstenaar, aangezien zijn droom niet was uitgekomen.

Hij keek neer op zijn handen, grote handen met een beetje

gele verf op een van zijn duimen. 'Ik ben schilder en behanger,' zei hij kortaf.

Het was een geweldige avond. Hij was geestig, charmant, intelligent en leek ontzettend veel belangstelling voor me te hebben. We hielden allebei van *Two and a Half Men*, hadden de pest aan hiphop en waren helemaal weg van Billie Holiday. Zijn favoriete film was *Some Like It Hot*, die absoluut ook in mijn top tien stond, en onze verjaardagen lagen precies een halfjaar uit elkaar, hoewel hij drie jaar ouder was.

Na onze drankjes wandelden we samen naar Compton Street en aten uit de kluiten gewassen broodjes kip in een van jazz vergeven bistrootje, waar onze knieën elkaar onder het tafeltje raakten. Het veroorzaakte een zinderend gevoel... in ieder geval bij mij.

Om halfelf zei hij dat hij ervandoor moest.

We stonden voor de deur van de bistro en onze boodschappentassen botsten tegen elkaar. Toen hij op me neerkeek, waren zijn donkere ogen in schaduwen gehuld.

'Ik heb echt een geweldige avond gehad, Sarah,' zei hij. 'Je bent heel anders dan de vrouwen die ik de laatste tijd ben tegengekomen... Die zijn allemaal zo gespannen en ze zien iets in me wat ik helemaal niet ben,' voegde hij er een beetje raadselachtig aan toe. 'Maar zo ben jij helemaal niet. Je bent echt uniek.'

Ik bloosde en stond me net ingespannen af te vragen of ik er daardoor niet afschuwelijk rood uit zou zien, dat ik helemaal niet doorhad dat zijn lippen de mijne zochten. Het was eigenlijk gewoon een vriendelijk kusje van een stel stevige lippen die niet aandrongen. Maar het had een ongelooflijke uitwerking op me. Mijn maag kromp onwillekeurig samen en ik had het gevoel alsof er in mijn binnenste een groot vuurwerk werd afgestoken. Ik wist niet hoe goed hij was met een bloemetjesbehang van Laura Ashley, maar hij kon zo meedoen aan het Amerikaanse kampioenschap kussen.

'Ik wil je graag nog eens zien,' zei hij, toen hij zijn hoofd optilde.

Ik liet meteen mijn boodschappen vallen, viste een pen uit mijn zak en schreef mijn nummer op een boekje met lucifers. (Waaruit meteen blijkt dat ik in het boek over de juiste om-

gangsvormen nooit verder ben gekomen dan bladzijde 3, hè?)

Hij stopte het in de zak van zijn spijkerbroek. 'Ik zie je wel weer,' zei hij en hij stak zijn hand op.

Ik zwaaide opgewekt terug.

Hij zou niet bellen. Ik wist het zeker. Zo gaat dat toch altijd bij afspraakjes: zo'n vent van wie je hoopt dat hij niet meer zal bellen hangt meteen weer aan de lijn en de kerel van wie je een week lang iedere nacht droomt, is je nummer vergeten. Dat zal hij tenminste zeggen als je hem toevallig nog een keer tegen het lijf loopt en hij snel een smoes moet bedenken. Jake kon niet beweren dat hij mijn nummer vergeten was, maar hij zou toch niet bellen, ook al beweerde hij dat hij dol was op lange meiden. Ik was vast zijn type niet. Ik was Humphreys type, je weet wel, die vent die al na twee wodka's platzak was.

In ieder geval nam de vraag of Jake wel of niet zou bellen me de rest van de week zo in beslag dat ik geen tijd meer had om aan de reünie te denken. Ik maakte me ook helemaal niet druk meer over het zoeken naar een of andere adembenemende sexy outfit die de andere meiden met stomheid zou slaan. Nachtmerries over de afschuwelijke aanblik die ik bood in mijn oude schooluniform maakten plaats voor geile, zweterige dromen over gekust worden door een uit de kluiten gewassen Amerikaan met beeldschone, smeltende ogen, een brutale grijns en armen die je dood konden knijpen.

Chloë kwam donderdagavond net op tijd binnenvallen om te zien hoe ik in een Jake-heeft-niet-gebeld-depressie een fles rosé opentrok. Vreemd genoeg scheen ze zelf ook in de put te zitten. Je hoefde geen Einstein te zijn om er in de loop van het gesprek achter te komen dat een of andere vent de oorzaak van het probleem was.

'Mannen kunnen altijd met jou opschieten,' zei Chloë treurig. 'Met mij helemaal niet.'

Ik was stomverbaasd. 'Dat is helemaal niet waar,' protesteerde ik. 'Kerels zijn dol op je, ze geilen allemaal als een gek op je...'

Chloë keek me medelijdend aan. 'Sarah, als jij op jouw leeftijd nu nog het verschil niet kent tussen op iemand geilen of

iemand mogen, dan kun je het wel schudden.’ Ze nestelde zich op de bank en nam een fikse slok van haar rosé. ‘Mannen kunnen niet wachten om hun handen in mijn broek te steken,’ verklaarde ze. ‘En meestal willen ze me die zo snel mogelijk van mijn lijf rukken. Maar met jou willen ze praten. Ik kan me niet herinneren dat er ooit een man met mij heeft willen praten.’

Ik keek naar haar fijnbesneden gezichtje, het zijdezachte blonde haar dat sierlijk over haar schouders viel en de slanke benen die ze onder zich had getrokken, benen waarvoor ik een moord had willen doen. Chloë had nog nooit van haar leven knäckebröd gegeten, ze hoefde alleen maar in de kroeg haar sigaretten te pakken en tien kerels boden haar een vuurtje aan, en ze had sinds haar vijftiende geen enkele oudejaarsavond in haar eentje hoeven door te brengen.

‘Ik heb er gewoon de slag niet van,’ zei ze. ‘En jou gaat het zo gemakkelijk af... je praat gewoon met ze, want jij spreekt hun taal,’ voegde ze er haast beschuldigend aan toe.

Ik dacht verlangend aan Jake, die zalige Jake die mijn taal sprak en toch niet geïnteresseerd was. Ze wist niet waar ze het over had.

‘We hebben een nieuwe cliënt,’ ging Chloë verder. ‘Hij is helemaal gek van opera en wij organiseren een evenement voor hem. Ik moest hem gisteren mee uit eten nemen en tijdens de lunch zat hij zich constant stierlijk te vervelen. Hij was totaal niet geïnteresseerd, dat kon ik echt merken. Ik heb alles geprobeerd. Ik had zelfs mijn Marc Jacobs-pakje aangetrokken,’ jammerde ze.

Ik schonk nog een glaasje wijn voor haar in.

‘Welkom bij de club, Chloë,’ zei ik. Ik had ineens medelijden met haar.

Misschien vergiste ik me wel over de geweldige uitwerking die Chloë op mannen had. Misschien was haar aantrekkingskracht bij nader inzien toch niet zo groot. Misschien leken we wel meer op elkaar dan ik dacht.

Ik had mijn broekpak weer aangetrokken. Het leek wel toepasselijk voor een receptie in een galerie en ik had trouwens niets anders want de rest was bij de stomerij of lag in de was-

mand. Ik had net drie miniquiches en een half glas rode wijn soldaat gemaakt toen ik hem zag. Hij stond met Chloë te praten, nog steeds met zijn motorlaarzen en zijn verschoten zwarte spijkerbroek aan, maar dit keer met een wit katoenen overhemd dat openstond aan de hals zodat de gebruinde keel en het plukje zwarte haren die ik een paar dagen geleden nog bewonderd had te zien waren.

Zelfs aan de andere kant van het vertrek kon ik Chloë nog verstaan toen ze hem voorstelde aan een paar in grijze pakken gestoken mannen.

‘Dit is Jacob Kelian, onze grote ster van vanavond,’ zei ze stralend.

Ik kreeg meteen een brok in mijn keel. Jake. Jacob. Schilder en behanger, hè? Ik was inderdaad voor het lapje gehouden, maar niet door Lottie. Door een man. Een knappe, verveelde kunstenaar die het leuk vond om vrouwen in een supermarkt op te pikken en ze te versieren. Misschien ging het wel om een weddenschap, een variant op het ‘laten we eens zien wie de lelijkste vrouw kan neuken’-spelletje van vakantie vierende zatladders in Torremolinos. Het brok dreigde een intense jammerkreet te worden.

Ik was net op zoek naar een plek om mijn glas neer te zetten, toen iemand mijn naam riep. Dan maar op de sokkel van een beeld. Dat was beter dan over zijn overhemd, hoewel ik het daar liever overheen gegooid had. Ik was al bij de deur van de galerie toen hij me inhaalde en met een grote hand mijn arm vastpakte.

‘Laat los,’ siste ik en ik trok mijn arm weg. ‘Je hebt tegen me gelogen.’

‘Het spijt me.’ Hij zag eruit alsof hij het meende. ‘Laat me het alsjeblieft uitleggen, Sarah.’

‘Wat valt er uit te leggen?’ vroeg ik boos.

Iedereen draaide zich om en keek naar ons. Jake trok me mee naar de relatieve privacy van de hal. ‘Luister alsjeblieft naar me, Sarah,’ smeekte hij.

Ik kon geen weerstand bieden aan die donkere ogen. ‘Waarom heb je me niet verteld wie je was?’ vroeg ik rustig. ‘Was dat een grap?’

‘Waarom denk je toch dat alles een grap is?’ vroeg Jake geërgerd. ‘Heb ik zo’n komisch gezicht?’

Ik schoot onwillekeurig in de lach, ook al deed het pijn. ‘Nee, maar ik wel.’

Hij legde zijn handen om mijn gezicht. ‘Niet waar. Je hebt een prachtig gezicht, een gezicht dat ik zou willen schilderen. En ik zou ook dolgraag de rest van je willen schilderen...’

Ik werd donkerrood, in de wetenschap dat de muren bedekt waren met naakten van Jacob Kelian. Naakten van forse, atletische vrouwen. Plotseling drong de waarheid tot me door.

Ik keek hem met vuurspuwende ogen aan. ‘Waarom? Omdat je toevallig weer zit te springen om een model-van-de-week? Hoeveel heb je er per tentoonstelling nodig?’

‘Eerlijk gezegd,’ zei hij kalm, ‘zijn dit allemaal schilderijen van mijn laatste vriendin. We zijn een jaar geleden uit elkaar gegaan en sindsdien heb ik geen nieuw onderwerp meer geschilderd. Ik moet een band met mensen hebben om ze te kunnen schilderen en dat gevoel miste ik. Tot dinsdag.’ Hij zweeg even. ‘Ik heb gelogen omdat ik doodziek werd van al die mensen die zo onder de indruk zijn van wat ik heb gedaan en wat ik zal worden. Ik wilde een normaal mens ontmoeten die me aardig vond omdat ik die doodgewone Jake Kelian uit Queens was in plaats van Jacob, de lieveling van de media die al die prijzen binnensleept. Anders niet.’

Hij keek me ernstig aan, terwijl zijn hand nog steeds mijn arm onder de mouw van mijn jasje streelde. ‘Mijn hulp heeft mijn spijkerbroek gewassen en het luciferboekje was onleesbaar geworden.’

Ja, dat zal wel, dacht ik zuur.

‘Ik heb elk tv-productiekantoor in Londen opgebeld op zoek naar jou,’ vervolgde hij. ‘Pas vandaag slaagde ik erin om je te vinden en een mevrouw die Lottie heette, vertelde me dat je eerder was weggegaan naar een strikt geheime afspraak en dat je daarna een journalistenforum zou bijwonen en niet meer terugkwam.’

Ik staarde hem met open mond aan. Dat was precies wat Lottie van mij moest zeggen voor het geval onze baas, die op vakantie was maar constant belde om te controleren wat we

uitspookten, zou bellen nadat ik al vroeg de benen had genomen.

Dus hij had tóch gebeld.

‘Ik wilde je dolgraag zien. Ik kon mijn ogen niet geloven toen ik je hier zag... en ik wist meteen wat je zou denken. Maar ik wil dat je me vertrouwt, Sarah. Zeg alsjeblieft dat je vanavond blijft. Ik zou het heerlijk vinden om je bij me te hebben.’

‘En bel je me dan morgen op om een afspraakje te maken?’ vroeg ik stekelig. ‘Of raak je mijn nummer weer kwijt?’

‘Ik dacht dat je morgen naar een reünie moest,’ zei hij.

De moed zakte me in de schoenen. ‘O ja, dat was ik vergeten.’

‘Hoor eens,’ zei hij, terwijl hij me naar zich toe trok en een kus op mijn voorhoofd drukte, ‘wat zou je ervan zeggen als ik je daar eens naartoe reed en gewoon meeding? Zo ver is het niet naar Brighton. We kunnen er een gezellige dag van maken en onderweg samen in een of ander tentje lunchen. En als het feestje je de keel uithangt, kun je altijd nog naar mij toe komen...’

‘Hoe wou je me ernaartoe rijden?’ vroeg ik.

‘Op mijn motor.’

‘Laat me eens raden,’ zei ik. ‘Dat is een Harley.’

‘Hoe wist je dat?’ vroeg hij.

Ik gaf geen antwoord. In gedachten zag ik al voor me hoe ik in een leren motorpak en met mijn armen stijf om Jake heen geslagen tot stilstand kwam voor het restaurant, terwijl al mijn oude schoolvriendinnen vol bewondering naar mijn aantrekkelijke, intelligente en succesvolle metgezel staarden. Een visioen dat meteen plaats moest maken voor een ander adembenemend beeld: hoe Jake en ik een relatie zouden krijgen en gelukkig zouden worden. Ineens kon de reünie me niets meer schelen.

‘Fantastisch,’ zei ik ademloos. ‘Dat zou echt geweldig zijn.’

Dat je binnenkort maar iets interessants mag beleven

Op de avond van de dag waarop de Ryans twintig jaar getrouwd waren, voelde Ruby Anderson zich voor het eerst echt oud. Dat gevoel kwam bij haar op toen ze tot de ontdekking kwam dat zelfs haar grootste zwarte broek niet meer paste en die kon ze juist in noodgevallen altijd nog aan omdat de taille zo meerekte dat die zelfs makkelijk om een buikje kon dat rond was van alle chocola die ze bij wijze van troost naar binnen had gewerkt.

‘Nu is het officieel: ik ben negenendertigendriekwart jaar oud en een slons,’ zei ze somber tegen haar spiegelbeeld, waarbij ze de vreugdekreten van beneden negeerde die opklonken toen de oppas met de dubbele omkoopsom van een pizza en de dvd van *Shrek 2* op de proppen kwam. Shrek was voor Ellie van negen en Lewis van zeven het summum van cultuur. Ruby wist dat ze dat zelf in de hand had gewerkt door ze niet eindeloos Mozart voor te schotelen toen ze nog in de baarmoeder zaten.

‘Wazzeijeda?’ brulde Tim vanuit de badkamer, waar hij duidelijk in de weer was met dat walgelijke epileerapparaat voor neusharen, een verjaardagscadeautje van zijn moeder. Zelfs de herrie die het maakte, was nasaal.

‘Ik pas niet meer in mijn kleren,’ brulde Ruby terug. Ze rommelde snel door de garderobekast, want ze waren toch al laat. ‘Mijn zwarte broek zit te strak.’

Dat ze dat hardop moest toegeven was al een nederlaag op zich. Het begon er echt op te lijken dat ze binnenkort geen taille meer zou hebben. En zij had geen geweldige benen om op terug te vallen, zoals haar moeder die zulke mooie kuiten had.

‘Trek dan een spijkerbroek aan,’ zei Tim door de herrie van het neusapparaat heen. ‘Het is een barbecue. Dan kun je toch gewoon vrijetijdskleren aan?’

Heel even laaide de woede op in Ruby’s ogen. Als ze haar normale kleren niet meer aan kon, dan zou ze in haar spijkerbroek toch ook niet op stel en sprong in een supermodel veranderen?

De bruine jersey tuniek die tot op de heupen viel en de bijpassende broek met elastiek in de taille – die ze in paniek had aangeschaft toen Lewis drie maanden was en ze nog steeds hoogzwanger leek – waren afgezien van sweatshirts de enige fatsoenlijke kleren die nog over haar heupen pasten. Het was een seksloos pak, moest Ruby zelf treurig toegeven. Ze leek gewoon op een stuk donkere chocola: massief en absoluut met een bittere nasmaak.

De tweede schok van de avond werd veroorzaakt door de Ryans zelf toen alle toespraakjes achter de rug waren. Ze hadden wijn en voedsel voorgeschoteld gekregen (heerlijke Chinese schotels van een prima cateringbedrijf, een hele vooruitgang vergeleken met het normale eten bij barbecues in hun straat), er was een jazzband en als klap op de vuurpijl echte kelners met een ogen-schijnlijk onuitputtelijke voorraad drank. En net toen iedereen dacht dat het niet mooier kon worden, kwamen Deirdre en Lorcan Ryan met hun nieuws op de proppen.

‘We gaan naar Australië emigreren,’ zei Lorcan met een stralend gezicht. Deirdre stond zo breed te grijnzen dat je haar vullingen kon zien. ‘Het huis is verkocht en we vertrekken volgende maand. Naar Melbourne.’

Na het afgelopen kwartier vol zalvende uitspraken in de trant van *bedankt dat jullie allemaal zijn gekomen en we willen ook graag onze familie bedanken*, had Ruby het gevoel dat Lorcan een grapje probeerde te maken.

‘Australië? Deirdre en Lorcan?’

‘Laat ze maar lekker begaan,’ zei Tim naast haar. Hij had ruimschoots gebruikgemaakt van de diensten van de kelners en hij zag de hele wereld door een roze bril. Het feit dat de Ryans maar vier huizen bij hem en Ruby vandaan woonden,

maakte alles nog fijner. Ze konden naar huis lopen wanneer ze wilden, zonder dat hij moeite zou hoeven te doen om een taxi te vinden. Het leven was mooi.

‘Maar ik had nooit gedacht...’ stamelde Ruby. De Ryans waren echt de laatste mensen van wie je zou verwachten dat ze zoiets opwindends deden.

Deirdre Ryan kon er een maand over lopen te piekeren of ze haar haar nu wel of niet in laagjes zou laten knippen. Waar kwam die wilde opwelling vandaan die haar en haar man ertoe had gebracht om halsoverkop te gaan emigreren?

‘Het is zo’n grote stap,’ vervolgde Ruby, terwijl ze jaloers dacht aan alles wat ze had gelezen over schitterende Australische huizen met dagelijks zonneschijn en een zwembad in de achtertuin.

‘Wacht maar tot ik jullie foto’s laat zien van het huis in Melbourne,’ zei Lorcan Ryan trots tegen iedereen over het heerlijke nieuwe leven dat hun te wachten stond. Hij babbelde geanimeerd over een tuin van tweeduizend vierkante meter, een veranda rondom, een eersteklas openbare golfbaan verderop aan de weg en de fantastische school waar de kinderen naartoe zouden gaan.

‘Sasha was aanvankelijk niet echt overtuigd, want ze is bijna zeventien en dan is het wat moeilijker om afscheid te nemen van al je vrienden, maar toen we haar vertelden hoe haar leven daar ginds eruit zou zien wilde ze net zo graag als de rest van ons.’

Lorcan zag er ook anders uit, dacht Ruby verbaasd, alsof het nieuws een inwendig vuurtje bij hem had doen oplaaien. Hij en Deirdre deden iets met hun leven, ze maakten geen pas op de plaats. Zoals zij en Tim, besepte Ruby treurig, die ineens besepte dat al hun jeugdige verwachtingen langzaam wegebben. Het was dat tweede idee dat Ruby de nekslag bezorgde. Misschien moest ze morgen toch maar beginnen aan een dieet dat alle andere diëten overbodig maakte.

Ze stond net te aarzelen tussen de aardbeienschuimtaart en de citroenkwardaart toen Hannah ineens opdook, een vrouw die acht huizen verderop woonde en een dochter had die bij Ellie in de klas zat.

Hannah was meestal zo’n moeder die op een regenachtige

dag in een oude spijkerbroek en een T-shirt kwam opdruiven om de kinderen op te halen. Vandaag zag ze er waanzinnig betoverend uit in een knalroze chifon kaftan en een crèmekleurige linnen broek waar zij zelf, dat wist Ruby zeker, nog niet met één been in paste.

Hannah had een man bij zich die ze vrolijk aan haar voorstelde.

‘Hoi, Ruby, wat leuk dat je er ook bent. Dit is mijn vriendje, Simon.’

Aangezien Hannah al een echtgenoot had die Davey heette, waardoor het in theorie onmogelijk was om ook nog een vriendje te hebben, was Ruby even sprakeloos. ‘O... eh...’ was het enige wat ze uit kon brengen. Hannah en Davey waren kennelijk uit elkaar, maar dat had niemand haar verteld. Moest ze nu zeggen dat ze dat zo erg vond of moest ze het maar gewoon vergeten en net doen alsof ze het hartstikke leuk vond om die nieuwe vent te ontmoeten?

‘Hoi, hoe gaat het ermee?’ zei Simon opgewekt en hij stak zijn hand uit. Hij zag er veel beter uit dan Davey, dacht Ruby. Davey was stil en stevig gebouwd. Deze vent droeg een overhemd zonder das en van die leren bandjes om zijn hals alsof hij een popster was. In het borstzakje van zijn overhemd zat een RayBan. Hij was cool, of hoe die hippe jongelui dat tegenwoordig ook noemden.

‘Aangenaam kennis te maken,’ mompelde Ruby.

‘Wat een leuk feestje, hè?’ kwebbelde Hannah vrolijk. ‘Het eten is echt zalig en vind je het ook niet geweldig dat ze naar Australië gaan? Je kunt maar beter van het leven profiteren zolang het nog kan, hè?’

‘Eh... ja,’ zei Ruby.

Hannah zou wel denken dat Ruby heel kil was als ze niet over Davey begon en medeleven toonde omdat het huwelijk op de klippen was gelopen. Eigenlijk had Hannah daar iets over moeten zeggen toen ze hem voorstelde: ‘Dit is Simon, Davey en ik zijn nu uit elkaar. Het was vreselijk, maar ik ben er weer overheen en, joepie, nu heb ik een nieuwe vent!’

Ruby voelde zich geroepen om op de Juiste Manier te reageren.

‘Wat jammer van jou en Davey,’ fluisterde ze, zodat Simon het niet zou horen.

‘O, maar we zijn niet uit elkaar,’ zei Hannah luidkeels. ‘Simon is alleen maar voor de lol.’

‘Zo meteen hoort hij je nog!’ Ruby werd vuurrood van schaamte.

‘Hij hoort nooit iets, tenzij het over seks gaat, hè, lieverd?’

Ze sloeg een arm om Simons middel en hij glimlachte vaag.

‘We kunnen er maar beter vandoor gaan,’ voegde Hannah eraan toe. ‘We moeten nog ergens anders heen en we hebben nog van alles te doen.’ Ze gaf Ruby een knipoogje.

Ruby nam de schuimtaart én de citroenkward om van de schrik te bekomen. Waar ging het naartoe met de wereld? Was zij de enige die bij haar verstand was?

‘Heb je dat vriendje van Hannah gezien?’ vroeg Brenda, een andere buurvrouw. Het feestje liep op z’n eind en de kelners deelden thee, koffie en gelukskoekjes uit.

‘God ja,’ zei Ruby, die niet kon wachten om er met iemand over te praten. ‘Ze stelde hem aan me voor en ik wist eigenlijk niet wat ik moest zeggen.’

‘Hij is echt een ongelooflijk stuk,’ zei Brenda, alsof dat alles verklaarde. ‘Ze stelt hem echt aan iederéén voor! Nou ja, dat zou jij toch ook doen?’ Brenda was elegant en net in de vijftig. Ze had twee volwassen kinderen en net een scheiding achter de rug.

Maar Davey dan? ‘Hoezo?’ vroeg Brenda schouderophalend. ‘Als Hannah behoefte heeft aan een beetje hartstocht, wie zijn wij dan om haar dat te ontzeggen? Daarom is het ook misgegaan tussen mij en Ronnie, zie je. We hebben het als twee bekrompen mensen jaren volgehouden om braaf getrouwd te blijven, want zo hoorde dat. Als ik een relatie was begonnen, dan was het misschien tot me doorgedrongen wat ik miste en dan had ik ermee kunnen kappen toen ik nog jong was, in plaats van bij Ronnie te blijven tot het voor ons allebei te laat was.’

Ruby was eraan gewend dat Brenda nergens doekjes om wond, maar dit ging toch wel heel ver.

‘Een gelukskoekje, mevrouw?’ vroeg een kelner, die hun gesprek onderbrak.

‘Dank je wel.’ Ruby pakte er een en trok het afwezig open.

‘*De morgenstond heeft goud in de mond,*’ las Brenda hardop voor. ‘Help me eraan herinneren dat ik een staatslot koop. Wat staat er op de jouwe?’

Ruby vouwde het papiertje open. ‘*Dat je binnenkort maar iets interessants mag beleven.* Alsof dat erin zit,’ mopperde Ruby. ‘Mijn leven is totaal niet interessant.’ Vergeleken bij dat van al die anderen, tenminste. Ze was een echte saaie piet en nog conservatief op de koop toe als ze zo geschokt reageerde op het feit dat Hannah een relatie had, terwijl zelfs Brenda, die minstens vijftien jaar ouder was dan Ruby, vond dat getrouwde vrouwen best een minnaar mochten hebben.

‘Ik vind dat geen gelukswens,’ zei Brenda nadenkend. ‘Wat mij betreft, heeft het zelfs meer weg van een vloek. Ik sta ervan te kijken dat ze dat in een gelukskoekje stoppen.’

Ruby stopte het briefje in haar handtas. Hoe kon het nou een vloek zijn om iets interessants te beleven? Een saai en vervelend bestaan, dat was pas een vloek.

Die avond lag Ruby in bed na te denken over alles wat er was gebeurd. Toen zij en Tim net getrouwd waren, hadden ze zoveel dromen gehad, zoveel hoop. Ze zouden de hele wereld veranderen, heel anders worden dan hun ouders, nooit een juskom kopen en nooit tegen hun kinderen zeggen dat die moderne muziek zulke afschuwelijke teksten had en dat er geen melodie in zat. Nu las ze alles over de dromen en de hoop die andere mensen koesterden in *Hello!* en liet haar eigen leven voorbij sloffen terwijl haar burens allerlei interessante dingen deden. Zoals emigreren naar adembenemende landen of een hartstochtelijke relatie onderhouden met andere mannen dan hun eigen man. En ze pasten gewoon in hun kleren zonder de knoop van hun broek open te laten staan. Er was niemand die zat te wachten op een wilde stoeipartij met haar en zij zou zelf ook geen moment aan zoiets gedacht hebben, ook al leek het erop dat zij hier in de buurt de enige was. Het merendeel van haar kleren paste haar niet meer en ze kon zich ineens precies voorstellen hoe ze er over tien jaar uit zou zien. Als ze in de spiegel keek, stond daar een vrouw in praktische, saaie kleren, en dan vroeg ze

zich af waar dat slanke meisje van vroeger was gebleven.

Zelfs de saaiste burens in hun straat hadden een spannender leven dan zij en Tim.

Ruby was partimetypiste bij een administratiekantoor en het meest opwindende moment van de dag was wanneer ze moest kiezen of ze tijdens de koffiepauze een chocolaatje of een koekje zou nemen. Terwijl de Ryans naar de andere kant van de wereld gingen emigreren.

De flirts met punkmuziek, de tochtjes in een gehavend kampeerbusje om zich een paar dagen in de modder te wentelen bij het Glastonbury festival en haar Pilates-lessen waren allemaal vergeefs geweest: zij en Tim waren precies zo geworden als hun ouders. Ze waren oud. Zij was oud.

Ruby ging met een ruk rechtop in bed zitten. Het leven ging langs haar heen. Haar gelukskoekje had toch gezegd dat er best iets interessants zou kunnen gebeuren? Misschien moest ze gewoon zelf het eerste duwtje geven.

Naast haar lag Tim tevreden snurkend de wijn van de barbecue weg te slapen.

‘Denk jij dat veel mensen vreemdgaan?’ vroeg Ruby de maandag daarna aan Cat, haar zus die bij de tv werkte en die alles wist. En als ze puur toevallig eens niet het antwoord op een vraag kende, dan had ze wel het mobiele nummer van iemand die het wel wist.

‘Op het werk doet iedereen dat,’ zei Cat achteloos. ‘Lange medialunches met massa’s drank zijn zogenaamd verleden tijd, maar dat is niet zo. Er zijn hier hotels in de buurt waar je kamers per uur kunt huren. De meeste mensen leren hun vriendjes of vriendinnetjes op het werk kennen, zie je. Dat is het nieuwe seksuele jachtterrein.’

Maar dat gold niet voor Carrickmines Secretarial Services, dacht Ruby. Het personeel daar bestond alleen uit vrouwen, dus tenzij ze lesbisch of bi werd, viel dat voor haar als jachtterrein af.

’s Middags bij het hek van de school kwam Hannah pas laat opdagen en rende weer weg zonder zelfs maar hallo tegen Ruby te zeggen.

Ze zag er fantastisch uit, dacht Ruby somber, die zich daarvoor in haar roze gestreepte sweatshirt meteen een speklap voelde. Het zou niet moeilijk zijn om een minnaar te vinden als je er zo uitzag. Hoewel Ruby eigenlijk helemaal geen minnaar wilde, zei ze bij zichzelf. Het zou best leuk zijn als iemand eens probeerde om met haar te flirten en te doen alsof hij niet kon wachten om haar mee te slepen naar een hotel voor een portie kamer-per-uur-seks. Ze kon altijd nee zeggen. Maar het zou best fijn zijn als iemand het vroeg. Je zou toch weer veel gelukkiger zijn met je huwelijk als je wist dat er nog iemand was die naar je hunkerde?

‘Volgens mij gaat Hannah Timmons vreemd,’ zei ze die avond tegen Tim terwijl ze de lasagne uit de oven pakte.

‘Echt waar?’ mompelde Tim, die een probleem had met negen horizontaal.

‘Ik weet het zelfs zeker,’ voegde Ruby eraan toe.

‘O ja.’

Ze zette de pastaschaal met een klap op het aanrecht. Tim keek niet eens op van zijn kruiswoordpuzzel.

‘Lorcan en Deirdre gaan binnenkort naar Australië. Zo te horen is het daar gewoon fantastisch. Hoe zou jij het vinden om te emigreren?’ vroeg ze.

‘Wat?’ Tim liet van schrik zijn pen vallen. ‘Net nu mijn club het zo goed doet in de Champions League?’ vroeg hij ontzet.

Ruby leende een paar dieetboeken van haar collega Cilla. Cilla werkte al bijna net zo lang als Ruby voor Carrickmines Secretarial Services en ze had alle mogelijke diëten al een keer geprobeerd: Atkins, South Beach, GI...

Omdat je bij het GI-dieet niet ’s morgens, ’s middags en ’s avonds eieren hoefde te eten koos Ruby daarvoor. Het ging zo gemakkelijk als wat en na een paar weken kon ze weer in haar spijkerbroek gaan zitten zonder het gevoel dat iemand haar taille probeerde in te snoeren.

Doordat ze zes pond was afgevallen voelde Ruby zich een stuk beter. Nog steeds niet jong, maar beter. In ieder geval weer in staat om te flirten. Dat was wat ze wilde. Zoals Han-

nah hoefde nou ook weer niet, maar ze wilde ook niet onzichtbaar zijn.

Drie weken na het feestje bij de Ryans bracht ze op zaterdagochtend Lewis naar het zwembad en vervolgens Ellie naar balletles. Nu had ze anderhalf uur voor zichzelf en meestal ging ze dan naar de supermarkt om met een boodschappenkarretje door de gangpaden te lopen. Vandaag zou een heel andere vrouw het eten voor het gezin inslaan, een vrouw die zich niets van haar leeftijd aantrok en die uren had zitten experimenteren met haar eyeliner om een lijntje te krijgen dat net als bij Audrey Hepburn aan het eind iets omhoog wipte. Haar donkere haar glansde, er hing een wolk Eternity om haar heen en ze was helemaal klaar voor iets interessants.

De man achter de toonbank bij de delicatessenzaak in Market Street was echt een stuk. Grieks, had ze het idee, met een olijfkleurige huid en lippen die gemaakt waren om te kussen. Vrouwelijke klanten werden altijd op een flirterige manier geholpen.

‘Hoi.’ Ruby leunde tegen de toonbank, draaide een lok haar om haar wijsvinger en deed haar best om er sexy uit te zien.

‘Hallo. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ vroeg Adonis.

‘Nou, ik wou graag zes plakjes parmaham en een stukje brie van ongeveer vier euro.’

‘Geen probleem.’

Hij pakte het stuk brie op en begon er een stukje af te snijden zonder Ruby aan te kijken. Ze probeerde een provocerende houding aan te nemen, door één hand op haar heup te zetten en ervoor te zorgen dat haar met lipgloss behandelde lippen nog steeds vochtig waren. Hij bleef maar naar die brie kijken. Ze begon weer met een lok haar te spelen. Hemeltje-lief, zou hij dan nooit opkijken?

Eindelijk overhandigde hij haar het stukje brie. Het was nu of nooit.

‘Hoe gaat het eigenlijk met je?’ Ruby probeerde het met een glinsterende blik en vervolgens wat heftig geknipper met haar wimpers. ‘Ik heb je in geen eeuwen gezien.’ Knipper, knipper.

Adonis hield zijn knappe hoofd schuin en keek haar bezorgd aan.

‘Hebt u iets in uw oog?’ vroeg hij behulpzaam. ‘Een vuiltje? Klanten mogen eigenlijk niet gebruikmaken van het toilet, maar als het een noodgeval betreft... Er is niets erger dan een vuiltje in je oog.’

‘Nee, niets aan de hand,’ mompelde Ruby en ze keek naar haar voeten. ‘Alles is in orde. Luister eens, ik heb nogal haast, dus laat de ham maar zitten. Ik reken alleen die brie even af.’

Op de oprit van de Ryans stond een grote verhuishwagen toen ze weer thuiskwam met de kinderen. Het huis was kennelijk meteen verkocht zodra de makelaar de gegevens ter beschikking had, want er had nooit een bordje met TE KOOP in de tuin gestaan. Ruby dacht aan haar eigen huis en hoeveel daaraan gedaan zou moeten worden voordat iemand het zou willen kopen nog voordat er een bordje bij werd gezet. Er zaten allemaal sleetse plekken op de magnoliakleurige muren. Het huis van haar ouders had dezelfde kleur. Hoe had ze dat nu kunnen doen?

‘We moeten het huis opknappen,’ zei ze tegen Tim zodra ze binnen was. ‘Het is gewoon een ramp en eigenlijk ook ontzettend ouderwets. We moeten het wat opfleuren!’

‘Schilderen?’ vroeg Lewis blij. Hij was dol op schilderen, vooral als de juf hen liet vingerverven. ‘Dan kan ik best helpen.’

‘Ik ook,’ zei Ellie. ‘Mag ik dan een paarse slaapkamer in plaats van een roze? Ik vind roze helemaal niet leuk meer.’

‘Je mag elke kleur hebben die je wilt,’ zei Ruby terwijl ze haar dochter een kus gaf. ‘Van nu af aan gaan we overal in huis kleuren gebruiken. Het wordt vast heel leuk! Na de lunch gaan we meteen verf kopen.’

‘Vanmiddag?’ vroeg Tim, die een zware werkweek achter de rug had.

‘Stel niet uit tot morgen wat je vandaag kunt doen.’ Ruby vroeg zich af waarom ze hier niet eerder aan had gedacht. Zodra hun huis een opwindend woonhuis zou zijn in plaats van een aan magnolia’s gewijde tempel kon ze een boek over feng shui gaan halen en alles de juiste plek geven. Dan zouden

er vanzelf allerlei interessante dingen gebeuren en werd het leven heel opwindend.

‘We zouden de hal gewoon wit kunnen schilderen, net als in een galerie, en overal foto’s ophangen. En dan kan de keuken knalrood of donkerblauw worden en maken we een muurschildering in de badkamer met als thema de jungle. Zou dat niet geweldig zijn?’

De hal was veel groter dan hij leek en om negen uur ’s avonds nog maar half geschilderd. Ruby werd al moe als ze eraan dacht dat ze morgenochtend weer verder moesten, maar dat kon niet anders. Eén helft was slonzig crème en de andere helft verblindend wit. Bovendien was ze bekaf en had ze zich te laat gerealiseerd dat het opknappen van je huis alleen draaglijk was als je maar vaak genoeg kon ophouden voor een kopje thee met een hoop suiker en een paar chocoladebiscuitjes.

‘Heb je zin om te vrijen?’ vroeg Tim hoopvol toen ze in bed vielen, nog steeds vol spetters witte verf. Hij drukte zijn neus teder in haar hals.

‘Ik zit op het GI-dieet,’ riep Ruby met de overtuigingskracht van een vrouw die zich biscuitjes en KitKats moest ontzeggen. ‘Als ik niets lekkers mag hebben, dan jij ook niet!’

Op zondag was de verf op. Om iedereen de kans te geven er even uit te gaan, omdat de spanning en de verflucht inmiddels de pan uit rezen, gingen ze met z’n allen op pad om nieuwe te kopen. Op de parkeerplaats bij de doe-het-zelfzaak zagen ze dat Davey Timmons, de man van Hannah, daar ook net zijn auto neerzette.

‘Duiken!’ gilte Ruby terwijl ze zich bukte.

‘Waarom?’ vroeg Tim.

‘Dat heb ik je toch verteld,’ siste ze.

Lewis en Ellie zaten allebei met hun neus tegen de raampjes van de auto.

‘Nietes.’

‘Welles.’

Ze reden naar een andere DHZ-zaak waar Ruby Tim nog een keer vertelde hoe de vork in de steel zat. Uit de medelijdende blik die op Tims gezicht verscheen toen hij het verhaal hoor-

de, bleek eens te meer dat hij de eerste keer gewoon niet had geluisterd.

‘Hè, wat triest,’ zei Tim terwijl hij Ruby’s hand pakte en er even stevig in kneep. ‘Geef ze nog een halfjaar, dan gaan ze uit elkaar. En kijk dan eens wat ze allemaal kwijtraken.’

Voor hen uit liepen hun kinderen de verf voor hun slaapkamers uit te zoeken, waarbij Lewis giechelend met allerlei poepkleurtjes voor Ellie aan kwam, die hem dat betaald zette met een collectie Barbieachtige roze tinten.

‘Ik heb die Hannah altijd al een stomme tut gevonden. Ze moet niet goed wijs zijn om haar gezin voor een zinloze flirt op het spel te zetten.’

Ruby kneep op haar beurt in de hand van haar man. ‘Dus jij denkt niet dat verandering van spijs doet eten?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei hij vastbesloten. ‘Jij wel?’

‘Nee,’ zei ze. Het klonk een beetje aarzelend.

Tim keek haar verwonderd aan.

‘Weet je wat het is? Brenda en ik stonden er die avond over te praten en toen vertelde ze me dat ze eigenlijk wenste dat ze aan een relatie was begonnen toen ze nog getrouwd was, omdat ze dan meteen had geweten dat zij en Ronnie niet bij elkaar pasten. Daar schrok ik echt van en toen schoot plotse-ling door mijn hoofd...’ Ruby hield even haar mond, omdat het ineens zo stom klonk. ‘Ik dacht dat ik precies zo was als mijn moeder en dat ik echt oud begon te worden, want mijn moeder zou daar ook van geschrokken zijn.’

Tim moest zo hard lachen dat Lewis en Ellie even ophielden met hun spelletje met de verf om nieuwsgierig naar hun ouders te kijken.

‘Wat is er zo grappig?’ wilde Ruby weten.

‘Ik hou van je moeder.’

‘Maar je zou toch niet met haar getrouwd willen zijn?’

‘Ruby, je bent echt uniek, weet je dat wel?’

Hij knuffelde haar.

‘Uniek op een goeie manier?’ vroeg ze, terwijl ze daar op de verfafdeling in zijn armen stond en Lewis en Ellie net deden alsof ze moesten kotsen toen ze zagen dat hun ouders elkaar kusten.

‘Uniek op een fantastische manier.’

‘Niet oud?’

‘Helemaal niet oud,’ beaamde Tim. ‘Zullen we dan nu die verf maar kopen en teruggaan, zodat we aan de tweede fase van het opknappen van ons huis kunnen beginnen?’

Op dinsdag liep Ruby Deirdre in Main Street tegen het lijf. Had die niet allang in Melbourne moeten zitten, waar ze naast haar zwembad kon liggen of vanaf de veranda de tuin kon bewonderen?

‘Hoi, Deirdre.’ Ruby aarzelde even toen ze dichterbij kwam. Deirdre zag er ronduit ellendig uit. ‘Is alles in orde?’

‘O nee, Ruby, helemaal niet,’ jammerde Deirdre. En daar midden in Main Street begon ze zomaar te huilen, met dikke tranen.

Toen Ruby haar probeerde te troosten bleek dat Sasha, hun zestienjarige dochter, bij nader inzien helemaal niet blij was met de verhuisplannen en het vertrek naar Melbourne.

‘Ze heeft een vriendje,’ vertelde Deirdre al snikkend. ‘Ze wil hem niet achterlaten. Ze zegt dat wij vooral moeten doen wat we niet laten kunnen, maar dat ze niet met ons meegaat. Volgens haar kunnen we haar net zo goed wees maken, dat kan haar toch geen bal schelen.’

Ruby’s gezicht vertrok. Wat een afschuwelijke toestand. ‘Wat ontzettend vervelend voor je, Deirdre,’ zei ze. ‘Wat gaan jullie nu doen?’

‘Ik weet het niet. Het is één grote puinhoop,’ mopperde Deirdre. ‘Ik wist dat het een vergissing was om alles over een andere boeg te gooien. Ik heb ook tegen Lorcan gezegd dat je niet van het ene op het andere moment kunt besluiten om te gaan verhuizen, maar hij heeft me overgehaald. Hij zei dat we maar één keer leven – na zijn hartaanval blijft hij dat maar roepen – en dat we het gewoon moesten doen. En kijk nou eens wat er gebeurt!’

‘Misschien verandert Sasha nog van gedachten,’ opperde Ruby.

‘Ja, maar wanneer?’

Na een kopje koffie en een broodje was Deirdre weer vol-

doende opgeknapt om afscheid te nemen van Ruby. Maar de sporen van de tranen waren nog steeds op haar gezicht te zien. Iets interessants, dacht Ruby treurig. Die arme Deirdre.

‘Wat heb je gekocht?’ vroeg Tim die avond met een blik op een in vloeipapier verpakt voorwerp op de keukentafel. ‘Het zal wel weer iets met feng shui te maken hebben, hè?’

Ruby lachte en deed nog een flinke dot room in de soep. Ze had genoeg van het lijnen.

‘Nee,’ zei ze. ‘Het is een juskom. Ik vond dat we die nodig hadden.’

‘Ik dacht dat je dat soort onzin haatte.’

‘Dat dacht ik ook,’ zei Ruby. ‘Maar ik ben kennelijk erfelijk belast.’